

Áo Tím Việt Nam

Em áo tím, biểu chi trời chẳng tím, trời chẳng buồn vì màu áo của em! Em biết không khi mặt trời hiện lên, tia tử ngoại phóng ra toàn thế giới. Không một ai không than buồn-vời-vợi. Không một ai không chớp mắt một lần. Nhủ đừng buồn mà lòng vẫn băng khuâng và thầm hỏi tại sao em-áo-tím?

Chưa một ai nói mình không kỷ niệm, trong đời mình, dù mới bữa hôm qua: một điếu thuốc thơm bay, một hơi rượu khà, một ngã tư đường quán cà phê hiện giờ...Nếu đừng thấy một người đi ngang đó...thì thấy vàng lá đổ lối Thu phơi...

Em áo tím đến nụ cười cũng tím...tím lòng anh, anh nói tại em mà! Anh trèo lên cây bưởi, anh bước xuống ruộng cà, đi tìm em khôn qua bờ ảo vọng! Em là đại dương Thái Bình nổi sóng...Cái tên nghe...nghe tím rịm màu cờ! Cái tên người anh trân trọng trong thơ: Bốn ba năm phố điện mờ mờ...chờ mai mốt 4.0 rục rở...Ngày hôm qua đã không còn nữa...bởi không ai giữ được tiếng Kinh chiều! Trách làm gì ánh mắt Mạ buồn hiu? Trách làm gì nắm mồ Ba cỏ phủ...Tổ Quốc mình chưa nghe ai nói xấu...nhưng buồn ơi khi đi nấu cơm chiều!

Áo tím em buồn

Buồn lắm. Buồn hiu.

Trời tím rịm chẳng chờ em áo tím. Nhưng em ơi, em đã thành kỷ niệm: bài thơ này là một món quà trao!

Trần Vấn Lệ